

Koidutäht

KRISTLIK INFOLEHT

◆ 4(5)

APRILL

1990

«Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!»

Kui inimene tunneb oma elu lõppu lähenemas, teeb ta testamendi. Ta hoolitseb selle eest, et temast mahajääv õigetes kätesse satuks. Jeesusel polnud mingit maist varandust pärandada. Tema pärandas vaimulikud väärtused, mis Ta oma jumalagajätu kõnedes ja kaheteistkümnes ristil öeldud sõnas oma järelkäijatele jättis. See — Tema testament — saadab meid ka praegu.

Jeesuse testamendis seisab esimesel kohal vaenlaste armastamine: «Isa, anna neile andeks!» Jumala Poeg vaikis oma ristilööjate ees. Ta ei karjunud ristilt nende peale alla sajatusi, vaid hüüdis üles Isa poole; Ta ei pöördunud Jumala kui õiglase Kohtumõistja, vaid kui armastava Isa poole. Jeesus ei palunud ei vabastamist ristilt, ei õigeksmõistmist inimeste ees, ei oma kannatuste liidendamist. Ta soovis vaid andestust oma vaenlastele. Ta palus valjusti, nii et kõik kuuleksid, kuna Ta ei soovinud, et nad pärast Tema ülestõusmist ahastama

pidanuksid, kui neile selgeks sai, kelle nad ristile naelutanud olid. Nii trööstis Jeesus oma tapjaid juba ette, kuigi nad hetkel Tema palvet ei mõistnud.

Kui leppimatus meie südant haarata püüab, võiksime mõelda oma Lunastaja sõnadele, kes palus andestust oma vaenlastele. Kui ka teised leppimatud on või teadmatutes patustavad, teavad Jeesuse järelkäijad: me kuulume Kristusele ja andestame nii nagu Tema andestas.

Kas on meil puudu armastusest, mida Jeesus meile ette elas? Siis jäägem vaikseks ristisõna ees ja palvetagem: Issand, anna jõudu üksiteisele nii andestada nagu Sina ristil meile andestasid.»

Küsimus, mille otsa paljud komistavad, kõlab umbes nii: mida teha, kui kannatus äkki mu ellu sisse murrab? Umbritseval keskkonnal on enamasti kiire vastus käepärast: «Suru hambad ristil! Hoia pea püsti!»

Me vajame aga rohkemat, ja Jeesus pakub meile ka rohkem. Ta ütleb oma

eeskuju kaudu: Palveta, kui Sul kannatada tuleb! Sa võid Jumalat täiesti lihtsalt Isaks nimetada.

Me peaksime ka paluma, et me oma vaenlasi armastada suudaksime, et me neile andestada ja Isalt neile andestust paluda suudaksime. Nõnda toimis Jeesus. Andesta, kui mulle on suurt ülekohut tehtud? See pole kerge, Jeesus ootab oma järelkäijalt aga veel enam: me peaksime loobuma nende süüdistamisest, kes meile ülekohut teinud on — neid seega vastutusest meie ees vabastades: «sest nad ei tea, mida nad teevad.» Maast-madalast on meile omasem süüdistamine. Hoidkem aga mees — kes süüdistab, võib eksida, kes andestab, ei eksita iial! Puuduv andestamisvalmidus õonestab vaimuliku elu aluseid. Nagu liiter läbiimbuvat õli rikub tuhandeid liitreid põhjavett, nii rikneb meie usu-elu, kui andestamast keeldume. (Iga päev Jeesuse järelkäija elus on uus võimalus tõelise kristlasena elamiseks.)

TEMA KINGIB UUE KEVADE

«Ja Jumal ütles: «Maast tärkaku haljas rohi, seemet kandvad taimed, viljapuud, millede viljas nende seeme on, nende liikide järgi maa peale!» Ja nõnda sündis: maa laskis võrsuda haljast rohutu, seemet kandvaid taimi nende liikide järgi, ja viljapuud, millede viljas nende seeme on, nende liikide järgi. Ja Jumal nägi, et see hea oli. Siis sai õhtu ja sai hommik, — kolmas päev.» I. Ms. 1, 11, 12, 13.

See Püübi aruanne on lühike kokkuvõtte Kõigevägevama Jumala suurest loomistõöst, mille Tema sõna energia ühe päeva jooksul esile tõi. Kujutagem ette — selleks kulub vaid üks päev aga mitte miljeoneid aastaid!

Nii sai kolmas loomispäev meie planeedil kauni ja meelikõitva rohelise looduse sünnipäevaks. Nooruke maa puhkes õitsele kogu värvikirevuses ja lõp-sakuses, olles valmis saama veel loomata inimparile kauniks kingituseks.

«Loodus on inimese elumaja,» ütles kord Jaan Eilart. Tõepoolest, Jumal mõtles seda just nii, andes kolmanda päeva loomistoodangu inimesele elumajaks. Aga Looja muutis selle kingituse veelgi kallihinnalisemaks: Ta lõi Päikese, Kuu ja tähed, pani tiirlema Maa ümber Päikese reguleerimaks öö ja päeva vaheldust. Ta andis elu miljonitele veeasukatele ja maismaa loomadele. Ta täitis õhuruumi tiivulise laulukooriga. Hoole ja

armastusega valmistas Ta lõpuks inimesed, kes pidid hakkama arukalt valitsema «kalade üle meres, lindude üle taeva all ja kõigi loomade üle, kes maa peal liiguvad!» I. Ms. 1, 28.

Igal kevadel kordub uuesti loomisakt selles mõttes, et kord juba loodusesse pandud elu ärkab pärast talve taas nähtamatust jõust tiivustatuna ja keegi ei suuda seda ärkamist takistada.

Pärast veeuputust töötas Jumal Noa järglastele: «Nii kaua, kui püsib maa, ei lõpe külm ega kuum, suvi ega talv, päev ega öö!» I. Ms. 8,2. Maa ajalugu on näidanud, et Jumal on oma sõna pidanud.

Unustagem hetkeks igapäevased mured, tööd ja poliitika ning vaadake seda imepäraselt ärkamist looduses! See on tugev ja sihipärane. Astugem kõrvale tänava müra ja autode heitgaaside saastast, et tunda, kuidas kevadine muld lõhnab — muld, millest Jumala käed kord voolisid inimese ja millest veel seilgi kevadel tärkab leivavili, kastehein ja habras lill. Usume, et käesolev kevad, mis on tänava erakordselt varajane meie maal, toob endaga kaasa palju rõõme ja et kevadel külvatud viljaseeme annab sügisel salvedesse hea saagi. Jumal omalt poolt on lubanud teha kõik inimese heaoluks, kuid mida on inimese lubanud Jumalale?

Aadama järeltulijad on halvasti üm-

ber käinud oma kingitusega. Inimtegevuse jäljed on kohutavad. Seisame faktide ees, kus miljonid ruutmeetrid viljakandvaid maid on muudetud kõrbeks, kus paljud elusorganismid veekogude reostumise tõttu on välja surnud, kus sajad loomaliigid on röövküttimise tagajärjel planeedilt kadunud, kus veehoidlad ja jõgedele ehitatud tammid põhjustavad maavärinaid, kus tuul kannab laiali radioaktiivse tolm, umbrohutõrjevahendid ja DDT! Liiga väheks jääb hingamiskõlblikku õhku ja joomiskõlblikku vett. Mitte keegi ei suuda veel täiel määral hinnata meid ähvardava ohu suurust.

Jumal ütles tänapäeva inimestele prohvet Jeesaja suu kaudu: «Maa leinab, laostub, ilmamaa närhub, laostub, maa rahva ülamsed rammestuvad! Maa on rüvetunud oma elanike all, sest need on üle astunud käsuõpetusest, muutnud seadusi, mürdnud igavese lepingu! Seepärast neelab needus maa ja selle elanikud jäävad süüdlasteks.» Js. 24,4,5,6.

Ka prohvet Joel, suunates oma pilgu kaugesse tulevikku, meie aega, annab edasi inspireeritud teate: «...tagavarad on rüüstatud, viljaaidad on maha kistud, sest vili on ikka ikaldunud! Kuidas küll lojused ägavad, veiste karjad on hullunud! Sest neil pole karjamaad! Isegi pudulojuste karjad on hävimas!» Joel 1, 17, 18.

Jumal teadis, et Tema käskudest üle

(Järg 2. lk.)

TEMA KINGIB UUE KEVADE

(Algus 1. lk.)

astunud inimkond hukutab Maa. Ta teab ka seda, et Tema väe ja sõna läbi toimub kord uuesti loomine patust puhastatud Maal.

«Vaata, ma teen kõik uueks!» Ilm. 21, 5.

Meil pole vaja kahelda neis lootustandvaid sõnades — sündmused Golgatal garanteerivad selle töötuse täitumise. Veelgi enam — Jeesuse surm ristil tõendab Jumala armastust inimkonna vastu: «Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu!» Jh. 3, 16.

Jeesus nimetas Jumalat oma Isaks, kuid ka meie võime Jumalat nimetada oma Isaks. Jeesus ütles: «Mina lähen üles oma Isa ja teie Isa juurde ja oma

Jumala ja teie Jumala juurde.» Jh. 20, 17.

Teadmine, et meie kõik võime Jumalat kutsuda oma Isaks, tegi röömsaks ka Fr. Schilleri südame, kui ta hüüdis: «Vennad, ülevalpool Päikest, kuud ja tähti elab meie hea Isa!»

See hea Isa annab sinulegi, armas lugeja, uue maa kodakondsuse, kui sa usud ja armastad Teda juba praegu, kui Sa loobud oma isekusest ja kõigest südamest soovid olla Temale sõnakuulelik. Sinu tuleviku õnn sõltub mitte majanduslikust heaolust, mitte rahvuslikust ärkamisest, vaid sellest, kui täielikult Sa annad oma südame Sellele, kes suri sinu eest alandavat ristisurma, kes kolmandal päeval üles tõusis, taeva läks ja töötab praegugi veel sinu kasuks, et sa võiksid kord elada uue maa lõpmatult kestvas kevades!

M. VÄLLING

Kuningas külastab spiritistlikku seanssi

Israeli kuningas Saul (ca 1045 e.m.a.) alustas oma valitsemist edukalt. See aga tõi peagi kaasa uhke troisi. Kuningas ei soovinud arvestada teiste inimeste ega Jumala nõuandeid. Oma isemeelsuses läks ta nii kaugele, et laskis tappa kõik elava Jumala treestrid. Seega katkestas ta kõik sidemed Taeva Jumalaga. Kriisiolukordades, mida tõi kaasa sõda vilistidega, tundis ta suurt vajadust nõuannete järele, kuid kuna ta oli läinud mässumeelsuses liiga kaugele, ei vastanud Jumal talle ühelgi viisil neist, mida Jumal tavaliselt kasutas inimestega suhtlemiseks. «Ja Saul küsis Jehoovalt, aga Jehoova ei vastanud temale ei unenägude, Uurimi ega prohvetite läbi.» 1. Sm. 28,6.

Ühe otsusava lahingu eelõhtul astus Saul oma troisi veel edasi: «Kui Jumal ei vasta, siis pöördu selle poole, kes vastab!» Spiritistlik meedium pidi looma ühenduse «sealpoolsega». «Siis Saul ütles oma sulastele: «Otsige mulle üks naine, kellel on lausuja vaim, siis ma lähen tema juurde ja küsin temalt!» Ja ta suu- sedit ütlesid temale: «Vaata, Een-Doris on lausuja vaimuga naine!» Siis Saul tegi ennast tundmatuks, pani teised riided selga ja läks, tema ja kaks meest ühes temaga, ja nad tulid öösel naise juurde; ja ta ütles: «Ennusta ometi mulle vaimu abil ja lase tõusta mu ette see, keda ma sulle nimetan!»

Naisel õnnestuski saavutada kontakt «sealpoolsega», ja samas ehmus ta kohutavalt. Ta sai vaimu kaudu teada, et tema kliendiks oli kuningas Saul ise! Sama kuningas, kes oma valitsuse eduka alguse ajal oli Jumala korraldusel kaotanud «maalt lausujad ja ennustajad». Nüüd oli naine hirmul oma elu pärast. Kui aga Saul tõotas talle karistamatuse, jätkas naine nõidumist.

«Aga kuningas ütles temale: «Ära kardada! Ütle ainult, mida sa näed!» Ja naine ütles Saulile: «Ma näen jumalat maa seest üles tõusvat!» Siis ta küsis temalt: «Kuidas ta välja näeb?» Ja ta vastas: «Üks vana mees tõuseb üles ja tal on kuub seljas!» Siis mõistis Saul, et see oli Saamuel, ja ta heitis silmili maha ning kummardas.»

Kui naine rääkis, et näeb..., siis tegi Saul ise järelduse, et tegemist oli Saamueliga ja kuningas kummardus maani selle vaimu ees.

Oletatav Saamuel nurises rahurikkumise pärast. Saul aga kaebas, et Jumal ei vasta talle enam: «Jumal on minu juurest lahkunud!» Saamuel reageeris kui solvunud inimene — parastavalt. Ta lõpetas oma hävitava sõnavõtu ennustusega: «Jehoova annab ka Israeli ühes sinuga vilistide kätte ja homme oled sa ühes oma poegadega minu juures! Jehoova annab vilistide kätte ka Israeli leeri!» Kuuldes ennustust, langes Saul täielikult kokku. See julm tulevikukultus võttis temalt viimase elujulguse. Järgmine õhtu leidis Israeli kuninga haavatuna lahinguväljal. Saul täitis «vaimu» ennustuse ja võttis endalt ise elu.

Nüüd küsimused teile, lugupeetud lugejad!

Kas see oli tõesti Saamuel? Saamuel oli ustav Jumala prohvet. Pärimuse kohaselt (rõhutan sõna «pärimuse») oleks tema «surematu hing» pidanud olema taevas. Kas ühel nõial on nii palju väge, et ta suudab «hinge» taevast alla nõiduda ja sundida teda oma onni tulema? Või oli Saamueli hing puhastustules või põrgus põlemas? Ja kas tohib üks meedium niisugust hinge lihtsalt «vabastada»? Kuhu pidanuks Saul peale enesetappu sattuma? Niinimetatud «Saamueli» väljenduse kohaselt «koos oma poegadega minu juures»: kas taevas või põrgus? Sauli poeg Joonatan oli tubli usklik mees. Kas tema «hing» pidi minema samasse, kuhu jumalakartmatu Sauli omagi? Kui see aga ei olnudki Saamuel, kes Saulile ilmus, kes ta siis oli? Kuidas võis ilmutis teada, et Saul järgmisel päeval sureb?

«Stimme der Hoffnung» nr. 11, nov. 1989
Tõlkis V. VILLUMSON

Saksakeelse artikli lõpus on üleskutse lugejatele esitada vastused ja tekkivad küsimused. Sama teeme meiega. Saatke oma vastused ja küsimused artiklis esitatud temal «Koidutähe» toimetuse aadressil.

Me usume, et on tõelisus, mida nimetatakse taevaks.

Kas te tahaksite oma elu uuesti elada, kui teile antakse selleks võimalus?

Enamik inimesi vastavad: «Kindlasti tahaksin! Ma teeksin paljugi teisiti.»

Kuid kas te sooviksite oma elu uuesti elada, kui te peaksite seda elama täpselt nii, nagu te olete elanud, kõikide selle röömude ja muredega, kus kõik on täpselt seesama?

Mida rohkem on inimene elu näinud, seda kiiremini tuleb vastus: «Täna, ei!»

Enamik inimesi ei soovi oma elu täpselt samamoodi korrata. Siinne elu pole tavaliselt meelitatav.

Kui see on nii, siis on meie suurim ja ainus põhjus siinlamiseks Jumala poolt Tema Sõnas selgelt ära toodud: võtta vastu pakkumine, mis on parema kvaliteedi ja suurima kvantiteediga — igavene elu.

Olen tänulik, et võime uskuda taevasse. Olen tänulik, et suurem osa kristlasi usuvad taevasse. Meie Isa Palves me ütlem: «Meie Isa, kes sa oled taevas.» Kui me usume, et meie Isa on reaalselt olemas, siis peame ka taevast reaalseks kohaks.

Paljud noored on öelnud: «Ma ei soovi taevasse saada. Seal pole midagi te-

Tere, teismelised!

Tore, et siiani on meil ühist arutlusainet jätkunud. Loodan, et oleme neist vestlustest targemaks ja rikkamaks saanud. Mina küll olen. Elmeline kord unustasin lisada, et kirjutage ikka, toimetuse aadressil ja minu nimele. Usun, et Jumal meid õnnistab.

Väike probleem on tulnud sellest, et kõik ei tea, kui vanad need teismelised ikka on. Teismelised on need, kelle vanust märkiva numbri lõpuosas on «-teist». Inglise keeles on teismeliste vasteks «teenager». «-teen» on numbrite 13—19 lõpus. Kaks varianti, kas 11—19 või 13—19, aga igal juhul kõige kaunim aeg elus.

JANE (18 a.) esitab tõsise probleemi:

Igal pool esitatakse vaid ilusaid loosungeid, aga tegelik elu on hoopis midagi muud. See, mis on tegelikult õige ja hea, pörkub vastu nõmedust. Elu kaotab mõtte, kui ei saa mõistva sõbraga kõike jagada. Kas ei ole siis mõttekas loobuda siinsest nõmedusest ja otsustada omavahel kohtuda kuskil seal teisel pool?

Kõigepealt peaksime endale selgeks tegema kaks asja: 1) mis on elu, ja 2) mis on surm.

Üks naine, kes oli püüdnud ennast tappa ja kes haiglas, intensiivravi palatis teadvusele tuli, hüüdis vihaga: «Minul ei olnud siia ilma tulekul valikut. Ma peaksin saama valida vähemalt ära minna!»

Vähemalt ühes asjas oli tal õigus. Keegi meist pole vastutav oma siitoleku eest. Aga kes on vastutav? Kes annab elu? Kas isa ja ema? Ei!

Elu autor on Jumal. Tema juures on eluallikas (Laul 36, 10.) ja Tema vastutab, et me siia sündisime. Ometi pole Jumala süü, et maailmas, kuhu me sündisime, on nii palju nõmedust, kurbust ja

Koht, mida nimetatakse taevaks

ha.» Uks neist ütles mulle: «Siinset elu ma nautin, kuid taevast, milline see ka poleks, ma huvitatud ei ole.» Tundus, et seda öeldes oli ta siiras. Kuid kas meie probleem võib peituda osaliselt selles, et me ei usu, et taevas on tõelisus?

Ohelt tunnud näitlejalt küsiti, miks on nii, kui näitleja esineb ja räägib millestki, mida tegelikult pole, siis see erutab inimesi, samas, kui vaimulik võib tõusta ja rääkida sellest, mis tegelikult on, inimesi see üldse ei huvita. Vastus on ilmne. Näitleja on õppinud rääkima sellest, mida ei ole, nii nagu oleks see olemas. Jutlustaja on alt läinud sellega, et rääkides tõelisusest, on ta seda esitanud nii, nagu poleks seda olemas.

Soovin, et taevastest asjadest oleks võimalik rääkida sama veenvalt, kui näitleja räägib väljamõeldud asjadest. Ainult Püha Vaim võib meid selles aidata.

Peetrus ütleb meie taevaolust: «Kiidetud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa, kes oma suurt halastust mööda meid on tuesti sünnitanud elavaks lootuseks Jeesuse Kristuse ülestõusmise läbi surnuist kadumatu ja rüvetamatu ja närtsimatu pärandi saamiseks, mis taevas on talle teie jaoks.»

viletsust. See on meie esivanemate, aga ka meie endi valiku tagajärg, kui oleme jäänud uskuma Saatanat, kes meile, nagu Eevalegi, püüab sisendada kahtlust Jumala heade kavatsuste suhtes ja meelitada neid üle astuma Tema nõudmistest, s. t. meelitada pattu tegema.

Kas meil on õigus valida siit ilmast ära minna? Kuues käsk ütleb: «Sa ei tohi tappa!» (2. Moos. 20, 13.) Elu Andja on teinud meile unikaalse kingi: me võime tunda, mõelda, tegutseda. Ta soovib, et me Tema kingiga heaperemehelikult ümber käiksim.

Nüüd aga sellest, mis on «seal teisel-pool». Jumal ütles, et Tema käsust ülestõusmise tagajärg on surm. Kui aga Saatan ahvatles Eevat patule, ütles ta: «Te ei sure!» Tänapäevalgi püüab Saatan inimestele samu mõtteid sisendada: kui te surete, siis te ometi ei sure! Kuid Piiblist leiame, et surm on tõeline. Kui inimene sureb, «siis ta pöördub tagasi oma mulda; samal päeval kaovad tema kõrged mõtted» (Laul 146,4.) «Surnud ei tea midagi» (Kog. 9,5.) «Kõik lähivad ühte paika, kõik on põrmust ja kõik saavad jälle põrmuks». (Kog. 3,20.)

Siiski, kuigi inimene kaob surses olematuks, pole kõik lõppenud. Tuleb aeg, mil saabub kohus. Ilmutuse raamatu ennustuses on öeldud: «Ja meri andis tagasi need surnud, kes temas olid, ja surm ja surmavald andsid tagasi surnud, kes neis olid, ja igaühele mõisteti kohut tema tegude järele. Ja surm ja surmavald heideti tulejärve! See on teine surm, tulejärv. Ja keda ei leitud kirjutatud olevat eluraamatusse, heideti tulejärve.» (Ilm. 20,13—15.).

Kujutage nüüd ette, kui keegi, lootuses kohtuda paremas ühiskonnas siit lah-kub. Ta suigub surmaunne ja järgmine hetk, kui ta silmad avab, seisab ta Jumala kohtu ees. Jumal küsib: «Miks sa ei hinnanud minu kinki? Miks sa ei täit-ta.

l. Pt. 1, 3,4.

Kas Sinu jaoks on see taevaolust reaalne? Kui Jeesus on tõelisus, siis on ka taevas tõelisus. Kuid kui Jeesus on Sinu jaoks ebareaalne, on tõenäoliselt taevas samuti ebareaalne.

Kuid kas Jeesus on tõelisus? Enamik inimesi usub, et Ta oli, vähemalt enne ülestõusmist. Mõned ei suuda uskuda, et Tal oli pärast ülestõusmist tõeline luu, liha, veri. Nad peavad seda pigem vaimuks. Ma sooviksin teile meenutada, et Jeesus oli pärast ülestõusmist tõeline. Lugege Luuka 24,39. Jüngerid mõtlesid, et Jeesus on vaim. Jeesus küsis neilt: «Miks te olete nii väga ehmunud? Vaadake mu käsi ja jalga, et mina see olen! Katsuge mind kätega ja nähke, sest vaimul ei ole liha ega luud, nõnda nagu te näete minul olevat.»

Te mäletate, Toomas kahtles. Ta ei uskunud ülejäänud jüngerite tunnistust, kes olid Jeesust näinud. Kui Jeesus Toomasega kohtus, ütles Ta: «Pane oma sõrm siia ja vaata minu käsi, ja siruta oma käsi siia ja pista see minu küljesse, ja ära ole uskmatu, vaid usklik!» Jh. 20,27.

Toomas vastas: «Minu Issand ja mi-

nu Jumal!» Ülestõusnud Kristus oli tõeline. Liha ja luud, käed, jalad, külg — Ta oli tõeline.

Nüüd lisame sellele seisukohale veel midagi, mille leiame 1. Jh. 3,2: «Armsad, me oleme nüüd Jumala lapsed ega ole veel saanud avalikuks, mis me tulevikus oleme; aga me teame, et me tema ilmu-des oleme tema sarnased, sest me näeme siis teda nagu tema on.» Taevas pole koht, kus kehatud vaimud pilvedel istuvad ja nähtamatuid harfe sõrmitsevad.

Ei. Kirja järgi on taevas reaalne koht: Siin on klassikaline meeltekst, Filipi 3, 20, 21: «Sest meie ühiskond on taevas, kust me ka ootame Issandat Jeesust Kristust kui Onnistegijat, kes meie alan-duse ihu muudab oma äraseletatud ihu sarnaseks väge mööda, millega ta võib ka kõik teha oma alamaks.»

Mõtiskleme pisut selle üle. Kõik me nõustume sellega, et ausse minekul, siis, kui Jeesus tuleb, peab teostuma suur muutus. Meid muudetakse Tema sulise surematu ihu sarnaseks. Me panime tähe-le, et see oli tõeline, luust ja lihast ihu.

Niisiis, Jeesus oli tõeline. Kui Jeesus jälle tuleb, saame me olema tõelised. See venab, et ka taevas on tõeline.

Morris L. Venden'i ramatust
«Common Ground»
tõlki H. KULP

nud minu käsku?» Mida on tal vasta-ta???

Jääb küsimus, mida siis teha, kui elu tundub ülesaamatult raske ja mõttetu? Kui pole sõpra, kes toetaks, ega kedagi, kes mõistaks?

Need, kes on Jeesust tundma õppi-nud, teavad, et Tema on alati tõeline sõber. Tema mõistab üksioleku raskust. Siis, kui olid tema elus raskeimad het-keid, palus ta kõige lähedasemaid inime-si Temaga koos valvata ja palvetada. Aga jüngerid jäid magama! Ometi jaksas Jeesus, ise verepisaraid higistades, otsus-tada anda oma elu inimeste päästmi-seks.

Minu mõtteterade kaustikus on kirjas: teise õnnelikuks tegemises seisnebki õnn. Arvan, et Jeesuse ennastohverdav ees-kuju on põhjuseks, miks tõelised kristla-seid nii raskustes kui ka heas põlves nii elurõõmsad on. Raskustes paistab see aga rohkem välja. Suur reformaator Jan Hus lõpetas oma elu tuleriidal lauldes. Katakombides, maa all peidus olles, oli kristlastel nende lihtsate palvepaikade ja matusepaikade lähedale kraabitud sõ-na VITA (ELU). Nad teadsid, et tasub elada, ja paljudki nausids ka seal olla õnnelikud.

Kui Sul on raske, vaata natuke enda ümber, ehk saad kedagi teist aidata (Jeesus tegi just nii) — ja Sinu enda mure tundub kergem kanda. Ja ära unusta seda, et Jeesus on Sinu sõber, Tema mõistab Sind ja Tema Sind ei jä-

VERI KÕNELEB

Paulus esitab Jumala kogudust, kui inimeste kogumit, kes on kuulnud «vere häält» ja tulnud Jumala juurde.

«Vaid te olete tulnud Siioni mäe ligi ja elava Jumala linna, taevase Jeruusa-lemma juurde ja lugematu hulga inglite juurde, ja esmasündinute piduliku kogu ning koguduse juurde, kes on kirja pan-dud taevasse, ja Jumala, kõikide kohtu-mõistja juurde, ja õigete vaimude juur-de, kes on saanud täiuslikeks, ja uue le-pingu vahemehe Jeesuse juurde ja piser-damisvere juurde, mis paremini räägib kui Aabeli veri.»

Hbr. 12, 22—24

Veri kõneleb. Sellel on hääl. Kui Kain oma venna surnukeha juures seisis, sai ta teadlikuks, et Aabeli veri kõneleb. See tunnistab Aabeli truudusest ja armastusest Jumala vastu. Aabel suri märtrina tõe pärast: tema veri kisendas taeva poole. See veri sai ühtlasi nee-duseks Kainile.

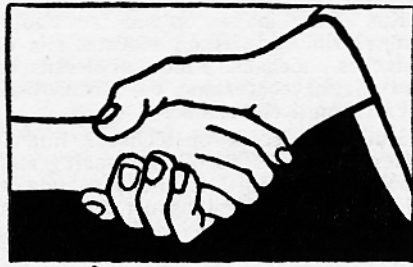
Piibel ütleb, et inimese hing on tema veres. Selle teadmise valgel on hästi mõistetav Ilm 6,9—11: «Ja kui ta võttis lahti viienda pitseri, siis ma nägin alta-ri all nende hingi, kes olid tapetud Ju-mala sõna pärast ja tunnistuse pärast, mis neil oli. Ja nad kisendasid suure häälega ning ütlesid: «Oh püha ja tõeli-ne Valitseja, kui kaua sa ei mõista kohut ega tasu kätte meie verd neile, kes ela-vad maa peal?» Ja neile anti igaühele pikk valge rüü, ja neile öeldi, et nad oleksid rahul veel natuke aega, kuni saab täis nende kaassulaste ja nende vendade arv, kes tapetakse nõnda nagu nemadki.» See tekst ei räägi vastu Püha Kirja teiste tekstidele, kus öeldakse, et inimhing pärast surma on teadvusetas olekus (Kg. 9, 6.10). Tuleb aeg, kui

(Järg 4. lk.)

Kes usub ja keda ristitakse

(Algus «Koidutähes» detsember 1989)

8 Usuristimine. Mida see tähendab ja kuidas seda teostatakse? Usuristimine on Kristuse poolt seatud korraldus. Seda järgib pöördunud ja uuestisünni kogemusega kristlane. «Aga kui Jumala, meie Onnistegija heldus ja inimesearmastus ilmus, siis ta päästis meid, ei milte õiguse tegude tõttu, mida me oleksime teinud, vaid oma halastust mööda uuestisünni pesemise ja Püha Vaimu uuendamise kaudu.» Tt. 3, 4, 5.

Ristimisele eelnevaid kogemusi ja ka ristimist ennast tuleb tutvustada nii, et inimesel endal tekib arusaamine ja soov kõike seda läbi elada. Korralduse kõige ristimisega seonduva tutvustamiseks andis Jeesus Kristus oma jüngritele ja kogudusele. «Aga Filippus avas oma suu ja lähtudes sellest kirjakohest ta kuulutas temale evangeeliumi Jeesusest. Ent kui nad teed edasi läksid, jõudsid nad vee juurde ja kojaülem ütles: «Ennäe vett! Mis keelab, et mind ei peaks ristitama?» aga Filippus ütles: «Kui sa usud kõigest südamest, siis võib see sündida!» Tema vastas ning ütles: «Mina usun, et Jeesus Kristus on Jumala Poeg!» Ja ta käskis tõlla peatada, ja nad astusid mõlemad maha vette. Filippus ja kojaülem, ja ta ristis teda.» Ap. 8, 35—38.

Isiklik usk viib usuristimiseni. «Minge siis ja tehke jüngriteks kõik rahvad, neid ristides Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse ja neid õpetades pidama kõike, mida mina teid olen käskinud.» Mt. 28, 19, 20.

Usuristimine on avalik astumine kristlikku kogudusse. «Aga kui nad seda kuulsid, läks see neil südamest läbi ja nad ütlesid Peetrusele ja teistele apostlitele: «Mehed, vennad, mis me peame tegema?» Aga Peetrus ütles neile: «Parandage meelt ja igaüks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse pattude andekssaamiseks, ja siis te saate Püha Vaimu anni. Kes nüüd vastu võtsid tema sõna, need ristiti, ja nõnda lisati sel päeval nende juurde ligi kolm tuhat hinge. Aga Issand lisas iga päev nende ühendusele juurde neid, kes päästeti.» Ap. 2, 37, 38, 41, 47.

... avalik leping Jumalaga. Sellele võrdluskujule vastavalt päästab teidki

nüüd vesi ristimisena, mitte kui liha rüveduse kõrvaldamine, vaid kui hea südame-tunnistuse nõudmine (töötamine v.t.) Jumala ees Jeesuse Kristuse ülestõusmise kaudu.» 1. Pt. 3, 21.

... sümbol vana inimese surmast ja ärkamisest uuele elule Kristuses. «Või te ei tea, et nii mitu, kui meid on ristitud Kristusesse Jeesusesse, oleme ristitud tema surmasse? Me oleme siis surmasse ristimise kaudu ühes temaga maha maetud, et otsekui Kristus on surnuist üles äratatud Isa au läbi, nõnda meiegi käiksime uues elus. Sest kui me oleme kasvanud ühte tema surma sarnasusega, siis saame üheks ka tema ülestõusmise sarnasusega, kuna me seda teame, et meie vana inimene on ühes temaga risti löödud, et patuuhu kaotataks, nõnda et me enam ei orjaks pattu; sest kes on surnud, see on õigeks mõistetud patust. Aga kui me ühes Kristusega oleme surnud, siis usume, et me ühes temaga saame ka elama. Sest me teame, et Kristus pärast seda, kui ta surnuist üles äratati, enam ei sure; surm ei valitse enam tema üle. Sest mis ta suri, seda ta suri patule ühe korra, aga mis ta elab, elab ta Jumalale. Nõnda arvake teiegi endid surnud olevat patule, aga elavad Jumalale Kristuses Jeesuses.» Rm. 6, 3—11.

Paulus oma kirjas koloslastele vastandab vana-testamentliku juudiliku laste ümberlõikamise rituaali usuristimisega. «Ja temas te olete ka ümber lõigatud ümberlõikamisega, mida ei toimetata kätega, vaid lihaliku ihu ärakehtmise teel, Kristuse ümberlõikamisega, kui teid ühes temaga maha maeti ristimises, milles teid ühes üles äratati usu läbi, mis on sündmus. Seal valatud veri räägib aga hoopis midagi muud. Kirjas heebrelastele öeldakse, et Jeesuse veri räägib paremini kui Aabeli veri. Jeesus ei ole töö märter — Ta ON Tõde. Jeesus ei sümboliseeri lepitusohvrit — Ta ON lepitusohver. Jeesus suri meie eest. Aabeli veri tõi Kainile needuse, Jeesuse veri toob pääsemise. Aabeli veri kõneleb süüdlase vastu, Jeesuse veri kõneleb süüdlase eest.

Veri meenutab. Kus Kain iial viibis, mida tahes ta tegi, alaliselt meenutas Aabeli veri talle kohutavat päeva minevikus. Jeesuse veri meenutab meile täna meie patte. Jumal küsis Kainilt: «Mida sa tegid?» Ristiilt küsib Jeesus meilt: «Mida

tegev Jumala väes, kes tema surnuist üles äratas.» Kl. 2, 11, 12. Ümberlõikamisel anti edasi vanemate usu tõend oma lastele. Laste juures teostatav rituaal asendati Kristuse poolt täiuslikuma uussünni sümboliga. Loe Jh. 3, 5—7.

Algristikogudus rakendas ristimist (baptizo kr.k. vee alla vajutama) Kristuse ceskujule järgides. «Kuid Johannes peatas teda öeldes: «Minule on vaja, et sina mind ristiksid, ja sina tulid minu juurde!» Jeesus vastas ning ütles temale: «Olgu nüüd nii; sest nõnda on meie kohus läita kõike õigust.» Siis Johannes andis temale järele. Kui nüüd Jeesus oli ristitud, tuli ta sedamaid veest välja.» Mt. 3, 14—16.

9 Kristlane vaatab endale kui Püha Vaimu templile. «Eks te tea, et te olete Jumala tempel ja et Jumala Vaim elab teie sees? Kui keegi rikub Jumala templi, siis Jumal rikub tema; sest Jumala tempel on püha ja seesama olete teie.» 1. Kr. 3, 16, 17.

Kristlane ei rahuldu selle maailma tühiste lõbudega. Oskab rõõmu tunda headusest ja õiglusest. Riietub maitsekalt, tagasihoidlikult ja väärilikalt. Loo-bub kõigest joovastavatest jookidest, tubakast ja muudest narkootilistest ainetest ning jätab maha kõik ihu ja hinge roojastavad harjumused. «Arge joovastuge viinast, kust tuleb õnnetu elu.» Ef. 5, 18.

Abieluside on kristlase jaoks püha. Selles ta näeb jumaliku kiindumuse ja armastuse peegeldust, mis on valmis isiklikud huvid ohverdama selleks, et ha õnnelikuks teist, nii nagu Kristus seda tegi koguduse heaks. «Et võiksite täiesti mõista ühes kõigi pühadega, milline on armastuse laius ja pikkus ja kõrgus ja sügavus, ja ära tunda Kristuse armastuse, mis ületab kõik tunnetuse, et te oleksite täidetud Jumala kõige täiususega.» Ef. 3, 18, 19. «Seepärast inimene jätab maha oma isa ja ema ning hoiab oma naise poole, ja need kaks on üks liha!» See saladus on suur; aga mina räägin Kristuses ja kogudusest. Olgu nüüd kuidas on, aga teiegi igaüks oma-ette armastage oma naist nagu iseennast; aga naine kartku meest.» Ef. 5, 31—33.

Kristlase kohta kehtivad sõnad: «Kes ütleb enese tema (Kristuse) sisse jäävat, see on kohustatud elama niisugust elu nagu tema elas.» 1 Jh 2, 6.

oled sa teinud?» Kas sa kuuled pattu oma südames kõmisesmas?

Kuid Jeesuse veri räägib valjemini kui patt. Seda ei valatud mitte ainult sinu pärast, vaid ka sinu eest. Jeesuse veri voolas sinu vere asemel. Aabeli veri muutis Kaini elu põrguks. Jeesuse veri annab südamele rahu.

Võibolla pritsis Aabeli tapmisel tema verd Kaini riietele või kätele. Kui see nii oli, suurendas see vaid hirmu. Oma teost alates oli Kain põgenemas oma venna vere eest. Meie aga oleme tulnud «piserdamisvere» juurde. Kui laseme oma südamed piserdada Jeesuse verega, siis oleme puhastatud kõigest patust.

VERI KÕNELEB

(Algus 3. lk.)

märtritele tehtud ülekohtus nõuab Oiglust Jumala vaheleastumist.

Ka kivid kisendavad. Seda ütles Jeesus Jeruusalemma linnale ja selle rahvale nende uskmatus ja meelearandamatuse tõttu saabuvast tulevikust. Tänapäeva arheoloogide ees need muistsed kivid tõesti räägivad väga palju.

Hinged kisendavad, veri kisendab, kivid kisendavad — kõik nad kisendavad patust ja vägivallast.

Ka Kolgata sündmus on kisendav